

tværtimod —, bliver i alt 64 600 Kr. Jeg tror dog ikke, at Tilbudene, derved at Licitationerne opsættes, vil falde saa meget, at disse 64 600 Kr. kan indvindes. Det forekommer mig derfor at være en noget uheldig Maade at gennemføre sine Spareteorier paa. Jeg ser i denne Forbindelse ganske bort fra den uheldssvangre Indflydelse, det har paa disse Mennesker stadig at gaa ledige, og jeg ser tillige bort fra, at de Haandværkere, som skal komme efter Murerne, Tømrere o. s. v., ogsaa vil blive forsinket i tilsvarende Tid, inden de kan komme i Gang med Arbejdet. Jeg tror, man, naar man endelig vil spare — og det er vel ogsaa paakrævet — i første Linie skulde spare paa Talemaaderne og i Stedet for skride til Handling.

Endnu er der en enkelt Sag, som jeg desværre maa fremdrage. Jeg siger udtrykkelig desværre; for hvis jeg havde kunnet undgaa det, vilde ogsaa den Mand, jeg ønsker at tale om, have været bedre stillet. Tingets ærede Medlemmer vil sikkert erindre, at jeg i Fjor talte om de Dragoner, som ifølge en efter min og mange andres Mening meningsløs Dom blev hensat i Fængselet i Nyborg. Den højtærede Forsvarsminister lovede under den Debat, som den Gang blev ført, at han vilde anstille Undersøgelser om, hvorvidt disse Soldater havde opført sig ordentligt i Fængselet, for derefter at bestemme, om han vilde lade dem komme ud. Jeg ved ogsaa meget vel, at den højtærede Minister paastaar, at dette ikke har været Tilfældet, og derfor har de saa at sige ingen Afkortning faaet i deres Straf. Der sidder ganske vist nu kun en Soldat tilbage, nemlig Nr. 49, der blev udpeget som Hovedmand; men den Eftergivelse af Straf, som de andre har faaet, har kun drejet sig om ca. en Maaned for hver enkelt. Jeg tror, at hele denne Sag vil blive husket længe ikke alene indenfor Socialdemokratiet. Det ser desværre ud til, at denne ganske urimelige Dom skal fuldbyrdes, at denne Mand, som er sat i Fængsel den 8. September 1920, skal sidde i Fængsel i Nyborg endnu henimod Foråret 1922, og hvorfor? Ja, jeg skal ikke komme ind paa at referere Sagen igen — ærede Medlemmer vil dels huske den, dels kunne finde den i Rigsdagstidende. Jeg oplæste den Lægeerklæring, som den Gang blev afgivet, og hvoraf det fremgik, at det kun var en ganske let Hudafskrabning, som kunde konstatere den Overlast, Kornetten havde lidt. Det var ham, som fremkaldte Urolighederne — jeg er mig fuldt bevidst, hvad jeg siger —, idet han ved en

utiltalende Optræden overfor Soldaterne havde paadraget sig et Had hos alle sine undergivne, som man absolut ikke paadrager sig, hvis der ikke er noget i Vejen. Jeg er, som sagt, klar over, at denne Sag ligger saaledes, at Dommen trods alt skal fuldbyrdes. Og rent partimæssigt set har vi Socialdemokrater ikke det fjerneste imod, at Militæret optræder saa hensynsløst, som det gør.

Men den Lov, som disse Soldater er dømt efter, er en ganske forældet Lov. Det havde derfor været paa sin Plads, om man, længe før jeg første Gang tillod mig at tale om denne Sag her, havde benaadedt disse Soldater. Lad være, at en og anden af dem maaske har optraadt paa ubehersket Maade i Fængselet — jeg er ikke i Stand til at faa de autentiske Oplysninger, som jeg nødvendigvis maatte have for at kunne imødegaa en saadan Paastand; dog er det blevet mig meddelt af de Soldater, som nu er kommet paa fri Fod, at kun en af dem har været kaldt op til Inspektøren og har faaet en Reprimande, og det var den Mand, som først blev frigivet. Jeg ved, at denne Dom, som nu snart er fuldbyrdet over disse unge Mænd, har sat dybe Spor ikke alene i mit eget Parti, men ogsaa langt ind i mine politiske Modstanderes Rækker. Jeg tror derfor, at den højtærede Krigsminister har gjort sit eget Parti en daarlig Tjeneste ved i dette Tilfælde at have ladet Generalerne raade — men der skulde vel statueres et Eksempel for at skaffe mere Respekt i Hæren, end der tilsyneladende har været i de sidste Aar.

Til Slutning skal jeg sige et Par Ord i Anledning af de mange Bemærkninger om, at den socialdemokratiske Presse udspyr hadefulde Angreb mod Venstre og navnlig mod Landboerne. Det er forstaaeligt, at den socialdemokratiske Presse, som taler Smaafolks Interesser uden smaaligt Hensyn til sine Annoncøspalter, og som varetager deres Tarv, som undertiden begrundet paa et despotisk Militærvælde selv er afskaaret fra at tale, kan komme til at bruge stærke Udtryk. Men at Venstres Presse skulde være ganske uskyldig, skulde byde Arbejderne lutter Sukker, er der vist ingen, der tror. Jeg indrømmer, at gennemgaaende er Tonen ligesom lidt mere diplomatisk; men det perfide og giftige mangler Venstres Presse aldrig. Og her er ikke Tale om indpakkede Giftigheder, men om aabenlyse. Jeg skal lige citere nogle faa Linier af, hvad „Randers Dagblad“ skrev omkring Midten af Juli dette Aar: